

ISLAH

Prof. S. Ş. Ansay

Ankara Barosu Hukuk Dergisinin Temmuz 1948 nüshasında (sayı 51) yayımlanan 4.2.1948 tarihli yargıtay içtihadı birleştirme kararı, Hukuk Yargılama Usulü Kanununun 80 inci ve sonraki maddelerinde yazılı olan ıslah hakkındadır. Bu karar 1948 - 1949 adlı yılının açılış töreninde başkanın verdiği nutukta bilhassa bahis konusu edilmiş ve bu suretle ehemmiyeti tebarüz ettirilmek istenmiştir. Bu konu üzerinde evvelce yazılan ve kitabımızda da verilen izahlara ilâve olarak gerek bu karar ve gerek ıslaha dair başka kararlar hakkında ve bu vesile ile Adalet Bakanlığının B. M. M. ne sunduğu 20.2.1948 tarihli "Hukukta yargılama usulü" tasarısının bu bapta hükümleri hakkında burada daha bazı mülâhazalar arz etmek istiyoruz.

Islah yolu, bilindiği üzere kanunumuza Neuchâtel Hukuk Yargılama Usulü Kanunundan alınmıştır; İsviçre'nin bir kaç kantonunda kabul görmüş, bir de federal mahkeme usul kanununda yer almıştır. Bütün öbür kantonların usul kanunlarında ve büyük devletlerin (Fransa, Almanya, Avusturya, İtalya) kanunlarında ıslah (réform) dediğimiz şekilde bir dâva tashihi yoktur. Neuchâtel hukuk usulü kanununun pek kısa gerekçesinde bu yolun izahına dair bir şey söylenmediği, oranın Hukuk Fakültesinde bu usul hukuku okutulmakta olmasına rağmen bir ders kitabı veya şerh de çıkarılmış olmadığı gibi Neuchâtel kasasyon mahkemesinin hukuk dairesi kararlarını ihtiva eden mecmua (Recueil des arrêts rendus par la cour de cassation civile) de de ıslah hükümlerinin tatbikatına dair pek az karara tesadüf edilmektedir.

Mahkemelerimizin içtihatlarından anlaşıldığına göre tatbikatta umumiyetle kanun metinleriyle yeterlenmektedir. Kanun hükümleri ise geniş bir mevzuu ihtiva etmemektedir. Bundan dolayı bir takım tereddütler ve farkına varılmayan aksaklıklar ortaya çıkmaktadır. Gerçi ıslah ve dâva tebdili bahsi sahasında yabancı hukukta da ihtilâflar görülmektedir. Fakat görüş ayrılıkları bir prensibe, ilme dayanırsa anlamak, anlaşmak daima kolay ve mümkün olur.

Yukarıda adı geçen tasarının gerekçesinde bildirildiğine göre kanunun bu vuzuhsuzluğundan dolayı ilk tasarıda ıslah müessesesi çıkarıl-

miş, onun yerine bazı hükümler kabul edilmek suretiyle bunun temin etmek istediği gayeye başka vasıtalarla ulaşılmağa istenmiştir. Bu ön tasarı meçhulümüz olduğundan bahis edilen vasıtaların ne olduğunu bilmiyoruz. Fakat Büyük Meclise verilen tasarıda ıslah yolu, kanunumuzda muhafaza edilmiş, ancak bazı ilâve ve çıkarmalar yapılmıştır. Bunlara aşağıda temas edilecektir.

Hukuk yargılama usulü kanunumuza göre ıslah tarafların, usule müteallik yaptıkları muamelelerden gösterecekleri bir noktaya kadar olanlarını, masraflarını vermek şartıyla bir defaya mahsus olmak üzere ortadan kaldırmağa matuf beyanından ibarettir. Bundan maksat dâvadaki taraflardan birinin bilhassa dâvada eksik bıraktığı veya yanlış bildirdiği vakaları, talep neticelerini tahkikat bitinceye kadar düzeltilebilir. Kanunda tasrih edildiği üzere düzeltilecek muameleler, tarafın ancak kendi usul muameleleridir. Usul muameleleri başlıca tarafların mahkemeye verdikleri arzuhal ve lâyihalar, iddia ve müdafaalardır. Bu muameleler içinde ve zmnında, bazan medenî hukuk karakterini haiz beyanlarda bulunulabilir. Bu beyanlarda ıslah yörümez; onlar ancak medenî hukuk kaideleri dairesinde tashih edilebilir. Binaenaleyh dâva arzuhalinde meselâ bir akdın feshine veya takasa dair yapılan beyanlar ıslah yolu ile ortadan kaldırılamazlar. (S. Ş. Ansay Hukuk Yargılama Usulleri, üçüncü bası sahife 159; tasarı m. 102 no. 4). Ferağat ve kabul gibi dâvaya son veren muameleler de böyledir (S. Ş. Ansay, Hy usulleri sahife 160; tasarı m. 102 no. 2); bunlar esasen kesin bir mahkeme hükmü kuvvetini haizdirler; şüphesiz mahkeme hükmü ve kararları da ıslah ile hükümsüz olmazlar. Kanun ıslah ile ortadan kaldırılamıyacak ve fakat yeni dâvaya göre hükümsüz kalabilecek olan diğer muameleleri de 87 nci maddesinde göstermiştir. Bunlar arasında yazılı olmamakla beraber Nevechâtel kasasyon mahkemesi kararıyla de teyit edildiği üzere bir tarafca edası kabul edilen yeminin teklifinden de teklif eden taraf ıslah ile rücu edemez (S. Ş. Ansay s. 159; tasarı m. 102 no. 3). Fakat bazılarının dediği gibi ıslaha tâbi olmayan medenî hukuk muameleleri arasına meselâ bir müruru zaman defini de sokmak ve helâ evvelce ileri sürülmiyen bir müruru zaman iddiasının ıslah yolu ile sonradan dermeyan edilmesi caiz olamayacağını sanmak tamamiyle yanlıştır. Müruru zaman bir medenî hukuk meselesi olmakla beraber tarafın dâvada yaptığı bir muamele değildir; hattâ bunun medenî hukuk sahasında da bir muameleye ihtiyacı yoktur. Onun ancak mahkemeye arzı, orada iddiası bir rusul muamelesidir. Bu itibarla taraf cevabında müruru zaman defini unutmuş veya evvelce iddiasına lüzum görmemiş ise sonradan ıslah yolu ile bunu pekâlâ ileri sürebilir ve iddia etmiş ise ıslah yolu ile

o defini geri alarak bu defa tediye defini dermeyan edebilir.

Yukarda işaret ettiğimiz kanunlardan Alman kanunu (m. 264, 268 - 270; keza Avusturya Usul kanunu m. 235) müddei için bir dâva tebdili selâhiyeti kabul eder ve bunu da müddeialeyhin muvafakati veya mahkemenin maslahata uygun görmesi halinde caiz sayar. 1877 tarihli Alman kanunu, dâva tebdilini ilk derece mahkemesinde müddeialeyhin muvafakati ile caiz görmüş, ikinci derecede buna müsaade etmemiştir. 1898 tadilinde, bu tebdil müddeialeyhin müdafaasını ehemmiyetli surette ağırlaştırmamakta ise muvafakatına lüzum olmaksızın birinci derecede kabul edilmiş, fakat ikinci derecede ancak müddeialeyhin muvafakati ile caiz görülmüştür. Bu durum 1924 de tekrar bir tadile uğramıştır. İsviçre kantonlarından Bern hukukuna göre dâva tebdili, tahkikatın her safhasında ve hattâ istinaf derecesinde de mümkündür. Görülüyor ki bu kanunlarda dâva tebdili bakımından az çok bir tahdit vardır. Fakat dâva arzuhalindeki her değiştirmé bir dâva tebdili sayılamaz. Meselâ Alman hukuk usulüne (m. 268) göre dâva sebebi aynıyle kaldığı yani değiştirilmediği halde esas hakkındaki talep veya fer'î iddialar genişletilir veya tahdit edilirse ve ilkinde istenen şey yerine sonradan vukubulan tebeddülün dolayısı başka bir şey veya menfaat talep edilirse bir dâva değişikliği yapılmış olmaz. Müddei dâva ikamesinden evvel vukubulan tebeddülü kusuru olmaksızın dâva açıldıktan sonra öğrenirse bu da tebeddülün sonradan vukubulmuş olması gibidir. Böylece tesbit dâvasından eda dâvasına veya eda dâvasından bir tesbit dâvasına intikal edilmesi, eski halin iadesi yerine tazminat istenmesi, halen yapılacak eda hakkındaki dâva yerine ilerideki edalara dair bir dâva açılması, bir edanın kendisine yapılması talebi ile açılan dâva yerine o edanın tereke şirketine yapılması hakkında dâva olunması, ilkinde istenen bin lira yerine 1500 lira istenmesi, Nisan taksiti hakkındaki dâvanın Mayıs ayına genişletilmesi, alacağın bir kısmı dâva edilmiş iken şimdi tamamının dâva edilmesi, sonradan faiz veya semerelerin dâva olunması, edanın sonradan tahakkuk eden imkânsızlığından dolayı bir tazminat iddia edilmesi, beyi' aktinin feshi yerine semenin indirilmesinin talep olunması bir dâva tebdili değildir; mutlak surette caizdir (Schönke, Zivilprozessrecht 1948, beşinci tabı § 49 (Bu eserin son aylarda yeni ve değiştirilmiş altıncı tabı çıkarılmıştır); Lent, Zivilprozessrecht 1949, üçüncü tabı s. 96).

İsviçre kanton kanunlarından meselâ Schwyz kanununa göre müddei, ilk cevabın tebliğinden sonraki 10 gün içinde tebdil veya islah için dâvasını geri alabilir. Değiştirilen dâva, aynı müddeialeyhe karşı tevcih edildiği takdirde, geri alma beyanından itibaren 20 gün içinde yeniden

bir sulh teşebbüsü yapılmasına lüzum olmaksızın tekrar derdest hale sokulmak lâzımdır. Aksi halde müddei, iddiasını kaybeder. Uri usul hukuku kanunundaki hüküm de buna benzer.

1295 tarihli Girit vilâyeti Usul î Muhakemei Hukukiye Kanunu (m. 129) şu hükmü ihtiva etmektedir: “Müddei, mürafaa esnasında dâvasının ne esasını ve ne de mebnaaleyhini tağyir edemezse de asıl dâvasını teyit edecek ifadâtı dermeyan edebileceği gibi dâvanın esasını veya mebnaaleyhini tağyir etmiyen tashihatı dahi icra edebilir”. Mülga Usulü Muhakematı Hukukiye Kanununun tadili hakkındaki Mart 1326 tarihli zeylin 13 üncü maddesi de “gerek tebliğâtı iptidaiye zımında teati olunan lâyihalarda ve gerek mahkeme huzurunda her iki taraf iddia ve müdafaanın aslını tebdil ve tağyir etmemek şartıyla tenkis ve tadil edebilirler. Fakat hiç bir sebep ve bahane ile tezyit edemezler; şu kadar ki ikamei dâvadan sonra asıl dâvanın fer'i olmak üzere faiz ve zarar ve ziyan gibi hususların asıl dâvaya zam ve ilâvesi caiz olup vaki olan bu talepler kanuna uygun görüldüğü takdirde asıl dâva ile birlikte rüyet ve hüküm olunur.

Merî kanuna göre müddei, ıslah suretiyle müddeibihi tezyit edemez. Tasarı bu hükmü kaldırarak ıslah ile neticei talebin genişletilebileceği gibi değiştirilebileceğini de tasrih etmiş, “fakat taraflar ve sıfatları değiştirilemez” demiştir (tasarı m. 102 fıkra son). Tezyit edilememek hükmü kaldırıldığına ve müddeabihir değiştirilebilmesi ve genişletilebilmesi teyit edildiğine göre tasarıya göre müddeabihin ıslah yolu ile ziyadeleştirilmesine bir mani bulunmayacak demektir. Bu tanzim tarzı terviç edilebilir. Fakat böyle olduğu halde tasarının 232 ve 233 üncü maddeleriyle bu bapta ortaya bir tereddüt konduğu görülmektedir. Daha doğrusu meselâ ilk dâvasında Nisan ayı kirasını veya alacağının anasını istemiş olan müddei ıslah yolu ile vereceği sonraki arzuhalinde Mart, Mayıs kiralarını veya alacağının faizini isteyemeyecek gibi anlaşılmaktadır.

Islah yolu ile dâvadaki tarafın değiştirilebilip değiştirilemeyeceği yabancı hukukta ihtilâflıdır. Bu bakımdan bir tereddüdü ortadan kaldıracak hal sureti iyi karşılanmak icap eder. Fakat müddei çok kere müddei-aleyhi kesin olarak tayin edemez. Dâvasını meselâ istihdam edene mi, yoksa işçiye mi; memura mı, devlete mi; Devlet dairelerinden Tekel Bakanlığına mı, Maliye Bakanlığına mı; şerike mi, şirkete mi karşı açacağını bilemez; bunu sonradan, müddei-aleyhin cevabından vesaireden öğrenilir ve nihayet bir avukat hata ile kendine ait bir iddiayı mümessil sıfatı ile başkası adına veya tersine olarak üçüncü şahsın hakkını kendisi için dâva etmiş olabilir. Bu durumlarda ıslah suretiyle tarafı değiştir-

memek, haksız, fazla bir şiddet sayılabilir ve nihayet lüzumsuz muamelelere sebebiyet verebilir. Kanunumuz taraf değiştirmeyi ancak müddeabihin temliki halinde kabul etmiş görünmektedir.

Gerçi gerek dâva tebdili ve gerek ıslah, mahkemeleri lüzumsuz işgal ve hasım tarafın müdafaasını işkâl edebilir. Yazılı şekle tâbi dâvalarda ıslah üzerine yeniden bir arzuhal veya lâyiha verilmesi, ıslahın bir dâvada ancak birkere yapılabilmesi ve masrafların hemen ödenmesi hakkındaki hükümler bu mahzurları bir dereceye kadar önlemek içindir. Dâva safhalarından bir veya büyük kısmını takip etmiş, arzuhal ve lâyihaları okumuş, belki de tarafların isticvabını, tahkikatı yapmış olan bir yargıç ıslah ile, bütün emek ve vakitleri boşa gitmiş bir duruma düşebilir; dâva sürüncemede bırakılarak öbür taraf iz'âç edilebilir. Bundan dolayı ıslah oldukça tenkit edilmiş, İsviçre'nin bazı kantonları bu usulü, evvelce kanunlarında mevcut iken sonradan çıkarmışlardır. Hususiyle ıslah yolu Neuchâtel kanununda olduğu gibi eventuel prensibi kabul eden kanunumuzun esas hükümlerine aykırı görünür; bütün iddia ve müdafaalarını, itirazlarını mahkemeye birden bildirmeye mecbur olan taraf, ıslah yolunda bu prensibi bir defaya mahsus olmakla beraber yine mühimce surette ihlâl edebilecektir (Heusler s. 42, 75). Fakat bir dâvada her vakit mümkün olan hatalar, nisanlar, sonradan karşılaşılacak tebeddüller göz önüne alınca bunlar için bir tashih ve ikmal yolu kabul etmek hak ve adalet icaplarından olur. Schönke eserinde: Dâva tebdili tahdidinin, müddeinin dâvasını takip edebilmesini lüzumsuz yere güçleştirecek ve onu bu suretle belki de yeni bir dâva açmağa mecbur edecek yolda olmamasını söyler. Bilhassa müddeinin, dâvasına esas ittihaz ettiği vakıalar değişmediği takdirde dâva tebdiline bir mani görülmemelidir. Müddeialehy, usul bakımından kendi hareket tarzını dâvanın aslındaki duruma uygun olarak şekillendirebilir. Alman usulcüsü Leo Rosenberg, (Lehrbuch des deutschen Zivilprozessrecht 4 üncü bası 1949) en iyisi dâva tebdili memnuiyetinin bütün bütün kaldırılması, dâvayı uzatmağa matuf teşebbüslere karşı vasıta ve tedbirler bulunması, alınması yolunda mütalâa ebyan etmektedir.

Dâva tebdilindeki hududun ve bu husustaki tahdidin bir çırpıda çizilip gösterilemeyeceği yukarıki açıklamalardan gereği kadar anlaşılacaktır sanırım. Kanunumuzun bir defaya mahsus olmak üzere mutlak surette bir dâva tebdiline müsaade etmesi bu bakımdan daha az güçlüklerle meydan verecek mahiyette görülebilir. Asliye mahkemelerinde vakıaların arzını ancak lâyihalarda kabul eden Neuchâtel kanunu - ki kanunumuzun buna dair hükümleri de onun tercümesidir - dâvanın sonraki saf-

halarında yeni vakıalar dermeyanına müsaade etmez. 1952 den önceki eski Nevchâtel kanununa göre tahkikat bitinceye kadar yeni vakıalar dermeyanı mümkün iken sonraki kanun bu müsaadeyi kaldırmıştır. Böyle sıkı bir kanunda yeni vakıalar ve yeni talepler ileri sürebilmek için taraflara hiç olmazsa birkerecik fırsat verilmelidir. İşte ıslah usulü bu ihtiyacı karşılar. İslah, bir tarafın isteğine göre bir dâvada bir defalık baş vuracağı tashih yoludur (Guldener das schweizerische Ziwilprozessrecht 1947 s. 196). Bunda öbür tarafın muvafakati, yargıcın müsaadesi lâzım değildir. Yalnız müddei değil, müddeialeyh de birkere için bu yola gidebilir.

İslah, her dâvada birkereye mahsus olmak üzere mutlak surette taraflara verilmiş usule müteallik bir hak olduğuna göre yukarıda bahsi geçen yargıtay içtihadı birleştirme kararında "hükmün bozulmasından sonra ıslah yapılamaz" denilmesi kanunun maksat ve ruhuna ve hal icaplarına uygun mudur? Taraf, hükmün bozulmasından sonra ilk defa olarak kanunun kendine verdiği hakkı kullanmak isterse bunu menedebilir miyiz? Yargıtay bu kararı, kötü niyet altında dâvaların uzatılmasına meydan vermemek için ve bu gerekçe ile vermiş bulunmaktadır. Fakat ıslah ile dâvanın uzaması mahzuru, ıslahın mahiyetinde, bünyesinde mevcuttur. Bu yolda bir tenkit ve takdir kanununun, teşriin zatına tevcih edilebilir. İslah, hükmün yargıtayca bozulmasından sonra dâvayı uzatıyorda önceki tahkikat sırasında neden uzatmıyor. Şüphesiz önce yapılan ıslah, dâvayı ne kadar uzatırsa bozmadan sonra yapılan ıslah da o kadar uzatır. Bu mahzur dediğimiz gibi ıslahın karakterinde dahildir. Bu, müessesenin inkâr ve ihmaline sebep tutulamaz. Nitekim alelûmum yazılı şekil, dâvaları uzatabilir. Fakat bununla dâvada yazılı şekil menedilerek onun yerine sözlü usul mü ikame edilmektedir. Diğer kanunî yollarda dâvaları uzatır; bunun için itiraz, temyiz yollarını kaldırmak mı lâzım gelir. Yargıtay bir hükmü bozduktan sonra yeniden bir tahkikat yapılacak değil midir? Bu durumda tahkikat bitmiş sayılabilir mi? Tahkikat devam ettiği müddetçe taraf ıslah hakkını haiz değil midir? Hükmün bozulmasından sonra, yeni tahkikat sırasında pekâlâ bir ıslah ihtiyacı baş gösterebilir. Dâvanın biran önce sona ermesi kendisince matlûp olan müddei bir yeni duruma göre bu yola gitmek zarureti karşısında kalabilir; yargıtayın bozma kararından yeni vakıalar ve taleplerde bulunmak lâzım geldiğini anlar. Evvelce aynen teslimini istediği bir malın, telef edildiğini, elden çıkarıldığını öğrenerek tazminat talep eder; ayrılık istemişken şimdi boşanma dâvası açmağı lüzumlu görür. Bütün bunlarda ıslahı kabul etmemek de acaba bir fayda var mıdır? Müddei ıslah suretiyle yol yakın iken ve zaten tahkikat açılmış, devam etmekte bu-

lunmuş iken bu taleplerini mahkemeye arzedemezse öbür taraf veya mahkeme ne kazanacaktır. Dâvacı nihayet tazminat iddiasını, boşanma dâvasını müstakil bir dâva olarak açamıyacak mıdır? Elbette açacaktır. Nitekim mahkemelerimizin ve yargıtayın içtihatları da bu merkezdedir; işte meselâ yargıtay genel kurulunun yeni kararlarından olmak üzere 30.11.1941 tarihli kararında “dâvada haklı çıkan ve dâvasını vekil ile takip eden tarafın talebi bulunmadığından dolayı vekil için ücret takdir edilmemesi veya vaki talebe rağmen bu hususta bir karar verilmemiş olması hallerinde o tarafın ayrıca dâva açarak avukatlık ücretini istemeğe hakkı olduğu (Adalet Dergisi Şubat 1950 s. 264) teyit edilmiştir. Şu halde dâva bu suretle mi, yoksa evvelki dâva zımında yapılan ıslah ile mi uzamış olacaktır? Islahı menetmek, dâvaları çoğaltmak, daha büyük yorgunluklar ihdasına, vakit ve para sarfına sebebiyet vermek değil midir? Yargıtay acaba hükümde bozulmayan, kesinleşen kısımların ıslah ile ortadan kaldırılması uygun olmayacağını mı düşünmüştür; fakat gerekçede böyle bir mülâhaza yer almamıştır. Bir karar, görevsizlikten veya yetkisizlikten dolayı da bozulmuş olabilir. Yargıtay kararı ise mutlaktır. Demek ki böyle bir durumda dahi ıslah yapılamıyacaktır. Bir de şu cihet hatıra gelmektedir. Acaba hüküm bozduktan sonra bir taraf, öbürünün muvafakati ile dâvasını, usul muamelelerini değiştirebilecek midir? Yargıtay kararında bu noktaya da temas edilmemekle beraber tahmin ediyorum ki buna müsbet cevap verilecektir. Nitekim yargıtay 4 üncü hukuk dairesi (21.5.1948 tarihli) bir kararında (Adalet Dergisi yıl 39 sayı 10 s. 1174) “dâvacının gerek bozmadan önce, gerek bozmadan sonra dâvalının rızası olmaksızın dâvanın mahiyetini tebdil etmeğe hakkı yoktur” demiştir. Bu karardan anlaşılıyor ki bozmadan sonra muvafakat halinde bir değişme mümkündür. Böyle olunca bu tebdile ıslah yolunda müsaade etmemek için ciddi sebepler gösterilmek icap eder sanırım.

Gerek içtihadı birleştirme kararından ve gerek şimdi naklettığımız karardan anlaşılıyor ki yargıtay, ıslah yolunun kullanılmasına karşı bir antipati ve sert yüz göstermektedir; aşağıda okuyacağımız başka bir karar ise, ıslah müessesesinin mahiyetini âdeta büsbütün tanımamak yolunda gitmiştir. Filhakika 4 üncü hukuk dairesi, Ankara hukuk yargıçlığının verdiği 23.12.1948 tarihli bir kararını 14.6.1949 tarihli ve 3098 esas, 3548 karar numaralı hükmü ile şu yolda bozmuştur: “Usulün 83 üncü maddesinde iki taraftan her biri usule müteallik olarak yaptığı muameleyi tamamen veya kısmen ıslah edebilir diye yazılı ise de ıslah ile takip olunan gaye taraflardan birinin dâvaya müteallik bir muamele

yaparken düştüğü bir hatayı düzeltmek ve hususî bir sebeple zamanında yapamadığı bir iddiayı dermeyan etmekten ibaret olup mücerret iddia ve müdafaa sebeplerinin tevsii maksadiyle dâvanın ıslahı caiz bulunmamış olduğundan mahkemece hata ve hususî sebebin neden ibaret olduğu araştırılmaksızın ıslah talebinin kabulü ile yazılı şekilde karar verilmesi yolsuz olmakla...". Henüz neşredilmemiş olan bu karara, edindiğimiz bilgiye göre, hükmü veren mahkemece ittiba edilmiştir. Bu hâdisede müdde-aaleyh ıslah yolu ile bir müruru zaman iddiasında bulunmuştur. Fakat yargıtay dairesi kararını, müruru zaman hâdisesi hakkında bir hususiyet gördüğünden dolayı vermiş değildir. Umumî surette ıslah için hususî bir sebep aranması lüzumunu emretmektedir. Bunu neye istinat ile yaptığı meçhuldür. Daha doğrusu karar, kanuna aykırıdır.

Bu vesile ile ıslah bahsini ilgilendirir gördüğüm bazı yargıtay kararlarına da göz atmağı faydalı buluyorum: Yargıtayın 7.2.1945 tarihli bir içtihadı birleştirme kararında vekilin şifahen istediği vekâlet ücretinin arzuhal ile istenmesi lâzım geldiği beyan edilmiştir. Bu kararla ne demek istendiği açık değildir; talep, ıslahtan sonra verilecek yeni bir dâva arzuhali ile olabilir demek mi istenmiştir. Vekil mahkeme masraflarını ilk arzuhalinde istediğine ve vekâlet ücreti mahkeme masrafları arasında bu suretle istenmiş sayılacağına göre bu bakımdan karar isabetli görünmemektedir. Mahkeme masrafları ve vekâlet ücreti dâva arzuhalinde istenmemiş ise vekile bu bapta talebini ıslah yolunda arzuhal ile yapabileceği ihtar edilmek, bu yapılmadığı takdirde talebi nazara almamak uygun olurdu sanırım. Yine zannediyorum ki usulün 186 ncı maddesi mucibince müddeialeh, müddeabihi başkasına temlik ettiği ve müddei dâvasını temlik edene karşı çevirdiği takdirde de bu yolda muamele edilmek icap eder; yani müddei bu çevirmeyi asliye mahkemesinde sözlü bir beyanla değil, temellük edene karşı açacağı dâva arzuhaliyle yapmalıdır. (Bunun hilâfına görünen yargıtay birinci hukuk dairesi kararı hakkında Müfit Erkuyumcu, İzmir Barosu Dergisi 2. Kânun 1941 - 1942 s. 244 bak).